

SZÉCHEY
RITA

LILA
RUBINT

Szécheý Rita: LILARUBINT

© Szécheý Rita 2019

Kiadja:

az Immanuel Alapítvány Kiadója: az Immanuel Szószóró

9700 Szombathely, Pf.: 320

Tel.: +36 1 267 1551

www.immanuel.hu

immanuel@immanuel.hu

webáruház: webshop.immanuel.hu

Facebook: Immanuel Szószóró

Felelős kiadó: Géczy Károly

Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor

Borítóterv: Szvoboda Viki

Aszöveggondozás értékes munkáját végezte, a szakmai és baráti tanácsokat adta, és ezért külön nagy köszönetet érdemel:

Győri József

Szóczy János - James

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélyre szükseges, kivéve rövid idézeteket.

ISBN 978-615-6017-04-8

Nyomdai munkák: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató

Tartalom

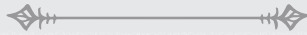
1. EGY HÍD.....	1
2. EGY TÖRTÉNET	12
3. EGY BÁR.....	22
4. EGY KÖNYVESBOLT.....	30
5. EGY LEVÉL.....	35
6. EGY FELHŐKARCOLÓ.....	42
7. EGY BANK.....	47
8. EGY KÉRDŐÍV	57
9. EGY KOKTÉL.....	62
10. EGY NÉV	67
11. EGY SÍTÚRA.....	73
12. EGY ÁLOM	82
13. EGY EMAIL.....	87
14. EGY ÁLLÁS	92
15. EGY PILLANGÓ.....	98
16. EGY BEMUTATKOZÁS.....	103
17. EGY NAPLÓ	109
18. EGY PÁLYÁZAT	115
19. EGY ÜZENET.....	122
20. EGY VACSORA.....	132
21. EGY MACSKA.....	137
22. EGY DÉLUTÁN.....	144
23. EGY SZERZŐDÉS.....	147

24. EGY FESTMÉNY.....	151
25. EGY ZSOLTÁR.....	155
26. EGY ITAL.....	161
27. EGY KÍSÉRLET.....	173
28. EGY BESZÉLGETÉS.....	182
29. EGY TAKARÍTÓNŐ.....	193
30. EGY LÁTOGATÁS.....	198
31. EGY ÉJSZAKA.....	205
32. EGY DÉLUTÁN.....	212
33. EGY MEGNYITÓ.....	219
34. EGY REGGEL.....	226
35. EGY HIVATAL.....	231
36. EGY HÁZ.....	238
37. EGY KÖNYVJELZŐ.....	244
38. EGY FÉNYKÉP.....	253
39. EGY KREDENC.....	257
40. EGY FILM.....	264
41. EGY MOBIL.....	268
42. EGY KÉRDÉS.....	275
43. EGY TAXI.....	288
44. EGY TEMETÉS.....	292
45. EGY REPÜLŐJEGY.....	297
46. EGY HÍD.....	304
47. EGY AJÁNDÉK.....	311

*Hangának
és
Jenő bácsinak*

1. EGY HÍD

– Hát ez nagyszerű! – vacogta maga elé hidegtől összeszorult, remegő szájjal Zsüli, miközben két kézzel a korlátba kapaszkodva, remegve, dideregve próbált ellenállni az újabb szélrohamnak – itt fogok meghalni ezen a rohadt hídon, a végén tényleg itt fogok megdőglenni, ha nem áll el ez a nyomor szél...

Egyébként nem is lenne akkora baj, morfondírozott keserűen, Nízél tuti azt hinné, hogy öngyilkos lett, és furdalná jól a lelkiismeret egy életen keresztül, hogy miért is hagyta ott a szeretőjét éppen akkor, amikor az már gyereket akart tőle, és ha már így döntött, miért éppen egy hídon szakított vele, és miért pont akkor, amikor kitörni készült a vihar és olyan sötét lett fényes nappal, mintha este lenne...

Na, jó, igazította ki magát, ez persze így nem teljesen igaz, a férfi már rég elment, amikor eleredt az eső, és arról végül is nem tehet, hogy ő azóta is itt áll a korlát mellett, mint egy idióta sóbálvány; éppen úgy, az utat figyelve, ahogy nemrég a távolodó férfi után nézett. Itt áll, és azon tépelődik, hogy mennyire lehet hideg a lent kavargó fekete víz mélyén,

és vajon tényleg olyan-e, mintha betonba csapódna be, ha valaki magasról ugrik bele gyakorlatlanul...

A szél enyhült valamit, kiegyenesedett hát, és áthajolt a korláton. Belebámult a hullámokba. Mindig is utálta a Dunát, állapította meg tárgyilagosan, rideg barnaságát, szemben a Balaton kedves, kékeszöld színével, ami már kicsi gyerekkorától fogva sokkal közelebb állt hozzá.

Mert vannak különleges vizek, vannak türelmetlenül rohanó, vagy előkelően utazó folyók, titokzatos tengerszemek, méltóságteljes tengerek, és vannak időtlen óceánok; de hiába szépek, vagy fenségesek, mégis van a világon egy hozzájuk semmiben sem hasonlítható csodató – a Balaton. A türkizszőke, szép, szelíd Balaton.

Ezt megbeszélték Nízellel is nemrég, amikor nyáron, a Joliék kölcsön-nyaralójában lágytojást és pirítóst ettek az ágyban, és édes szamorodnit ittak hozzá kora reggel. A férfi tudós képpel, a villával hadonászva magyarázta neki akkor, hogy higgye el, a balatoni reggelek nemcsak Zsülit, a festőt varázsolják el, de ő maga is pontosan ismeri a víztükör egyszer aranyló, máskor lila, vagy éppen tartózkodó ezüst árnyalatait. Nem, mutatott akkor színpadiasan a horizont felé, felborítva ezzel az egyik kávéscsészét, amin aztán rettenetesen kellett nevetni, ezt egyszerűen lehetetlen úgy lefesteni, hogy ne vásári maszatolásnak hasson. De te majd megoldod, kicsim, mint annyi mindent az életedben, mondta neki a férfi, és kisimította a szeméből a mindig homlokára kunkorodó hajfürtjét.

Na persze, ő, aki mindent megold, a nagy túlélő, a macska, aki mindig a talpára esik, egyszer majd lefesti a lefeshetetlent is. Hát persze... Mondjuk, tényleg megoldott már sok mindent, a baj csak az, hogy mint kiderült, épp a legfontosabbat, a szerelmét nem tudta megoldani...

És jelenleg a további életére sincsenek zseniális túlélő tervei. Itt áll szétfagyva, mert egyszerűen sokkot kapott attól, ami történt, annyira

váratlan, és övön aluli ütés volt, amit a férfitől kapott. Nízél váratlanul felhívta, hogy most kivételesen találkozzanak munka után, de ha lehet, azonnal, mert valami fontosat akar mondani neki ...

És a hülye, a gyáva, a szemét, egy szóval sem utalt arra, hogy anynyira azért ne lelkesedjen, hogy a megszokott napjukon kívül is találkoznak ...

Ő meg, a másik hülye, azt hitte, az lesz a nagy beszélgetés témája, amire délután idehívta őt, hogy elgondolkodott azon, amit nemrég mondott neki a nők biológiai órájáról és a terveiről, és végre zöld utat ad neki ... Zöld út a babaprojekthez ... Milyen szép is lett volna ...

Mondjuk, eddig nem sok esélyük volt rá, az is biztos. Csak az a néhány csodálatos hét legfeljebb, amikor igazán együtt voltak ...

Elmélázott az emlékein, aztán újra beléhasított a valóság, a délután összes szarsága. Hogy szövegelt neki! Hogy etette, hogy ő milyen sokat jelent neki, hogy mennyire klassz nő, meg ilyenek ... Aztán hirtelen odavágta, hogy vége, de most igazán. Nem fogja többet hívni, nem, mert végleg eldöntötte, hogy vége, és hogy nem keresi őt többé.

Áthajolt a korláton, hogy beleköpjön a vízbe. A szél iránya miatt hamar rájött, hogy jobb, ha mégsem forszírozza a dolgot, így csak gondolatban tette meg.

– Szemét Nízél ... – suttogetta.

Hogy mert egyedül dönteni az életükről?! És egyáltalán, miért van ez így egy szakításnál? Hogy neki ettől a naptól nemcsak a jövője, de az emlékei is megváltoznak majd, mert ez a szakítás hazuggá és torzzá tette az elmúlt hónapok élményeit is, nemcsak a jövőt. Már most érzi, hogy semmi sem úgy igaz, és semmi sem úgy az övé a múltból, ahogy eddig ...

Arra eszmélt, hogy majdnem felkapta egy oldalról jött váratlan szellőkés. Megcsúszott, és érezte, hogy ez most nem játék. Ha nem fi-

gyel oda és nem kapaszkodik meg rendesen, hamarosan tényleg megtudja a választ a kérdésére a vízről meg a betonról...

Mert a szél hihetetlenül erős lökésekkel támadta, megpróbálta felkapni, átemelni a korláton, de befelé sem húzódkhatott, mert autók rohantak el mellette azzal fenyegetve, hogyha még egy lépést tesz az úttest felé, menthetetlenül elsodorják. Mit nekik egy ötvenkilós szét-esett öngyilkosjelölt...

Körbenézett, és keserűen felnevetett. Hogy ez az egész idióta helyzet mennyire olyan, mint az élete: se előre, se hátra nincs kiút. Mert itt még azokat a lepukkant lépcsőket is megszüntették, amik a híd aljához vezettek, így hát legfeljebb fölfelé menekülhetne, az egyetlen szabad irányba. Föl, egyenesen az égbe, magához a jóistenhez.

Milyen kár, hogy az meg nem létezik...

Rohadt, szemét Nízel!

Drága szerelmem, Nízel...

Állt a hídon a szélben, a korlátot szorító ujjait már nem is érezte, és csak várta, várta, hogy valamiképp vége legyen ennek a szürreális rémálomnak, és közben megállíthatatlanul folytak a könnyei. Még jó, hogy esik, gondolta, legalább lemossa a taknyot is, merthogy nincs nála pézsé. Soha nincs, miért éppen most lenne...

– Állj már el, te rohadt szél – sziszegett maga elé indulatosan –, állj már el, te mocsok!

Mintha meghallotta volna őt a megszólított, hirtelen lecsitult a szél, megenyhült az ereje, így elengedhette végre a korlátot. Elbotorkált egy kőoszlophoz, és leült a tövébe.

Iszonyat ez mindenestül, úgy ahogy van, állapította meg újra, itt szerencsétlenkedni, és siratni az elvesztett szerelmét, a meglopott jövőjét. De legalább van ideje végiggondolni, hogy ha most visszamegy az életbe, le erről a rohadt hídról, akkor azt miért tegye meg.